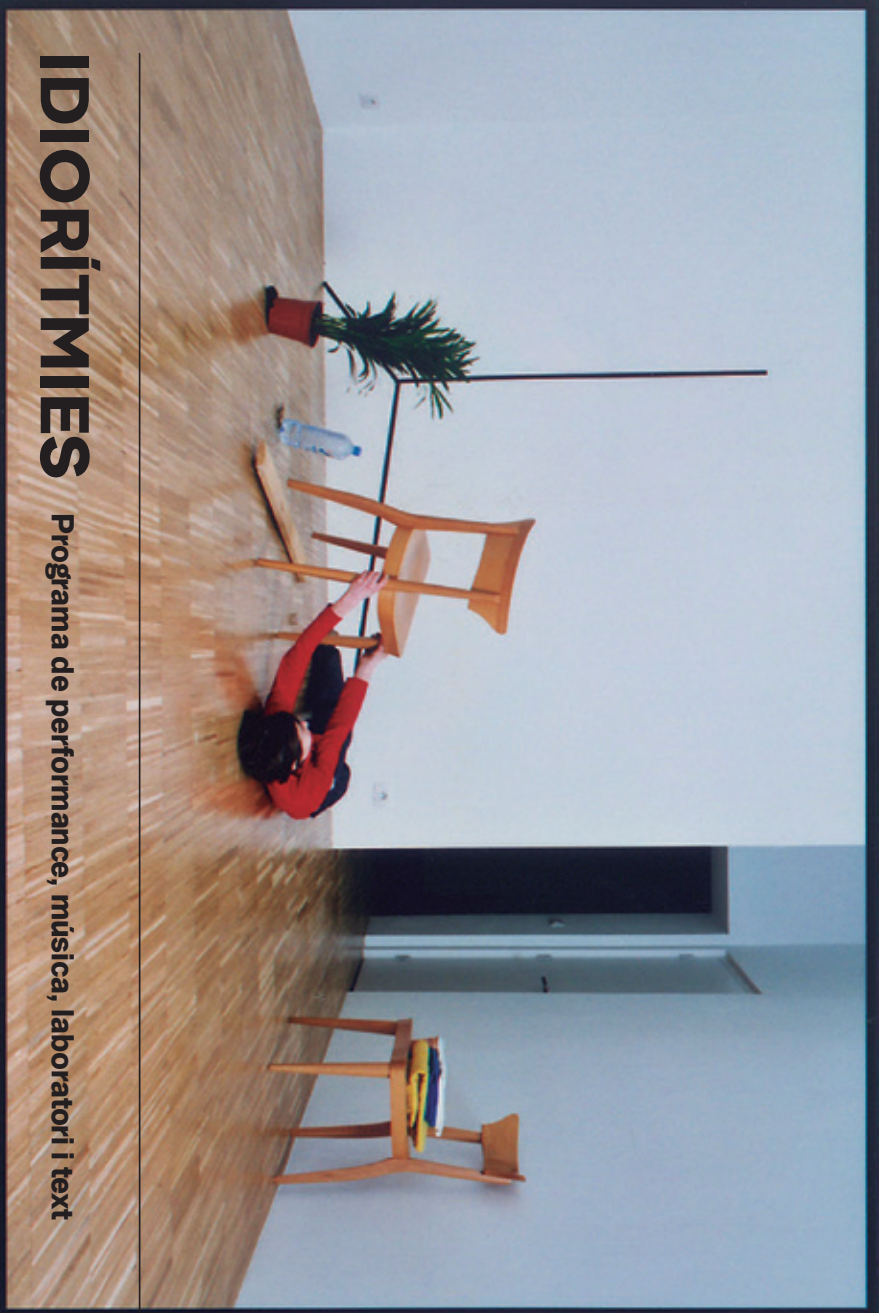

DEL 28 D'ABRIL AL 5 DE MAIG DE 2018

IDIORÍTMIES

Programa de performance, música, laboratori i text

MAC
BA

L'art d'acció ha qüestionat en les seves diverses formes i manifestacions les lògiques de l'espectacle i, amb elles, la distància entre els qui produeixen i els qui reben; entre els qui fan i els qui presumiblement es limiten a veure en l'art. En un programa de performance com *Idiorítmies* sembla pertinent preguntar-se sobre què és el que convoca un públic i, de manera més precisa, què és el que el configura com a tal. Si en l'edició anterior es plantejava una reflexió crítica sobre el paper que exerceix i podria exercir la institució amb la seva capacitat d'«instituir» pràctiques, de dibuixar límits disciplinaris i establir les regles del joc, així com la seva responsabilitat com a garant de la trobada entre artista i públic, la present edició convoca l'espectador a explorar els múltiples papers que pot adoptar i els espais que se li assignen des de la institució.

Una de les fórmules de l'art que ha treballat més radicalment la relació amb el públic és el happening. En aquest sentit, es presenta com una oportunitat l'exposició que acull el museu *Oscar Masotta. La teoria com a acció* entorn de la figura d'aquest intel·lectual argentí, autor d'una obra on destaquen la transmissió, la repetició i formes artístiques com el happening o l'*antihappening* (1966). El programa inclou la pel·lícula *Segunda Vez* (2018) de Dora García, que parteix del relat de Julio Cortázar per presentar dos *re-enactments* –o dues repeticions, si utilitzem la terminologia psicoanalítica de Masotta– de dos dels happenings que Masotta va dur a terme a Buenos Aires a la dècada dels seixanta. Happening, públic, autor, partitura-guio, filmació i repetició seran alguns dels conceptes que es debatran a propòsit de la pel·lícula de Dora García, però també travessaran tot el programa d'aquest any com ja van fer, en part, en l'edició anterior.

Un altre dels conceptes desenvolupats per Masotta és el de desmaterialització (expressat en una conferència a l'Institut Di Tella el 1967 amb el títol «Después del pop: nosotros desmaterializamos») i que el MACBA acaba de reeditar en la seva col·lecció de publicacions en línia *Quadern portátil*) com una manera de fer en la pràctica artística i la seva resistència. Una reflexió que es troba subjacent en molts dels treballs inclosos en aquesta edició d'*Idiorítmies* i que és central en la pràctica de Mette Edvardsen, a qui aquest any dediquem una atenció especial. Es tracta de propostes en les quals els objectes esdevenen eines per esperonar la imaginació de l'espectador i invocar una forma de públic actiu des de la desmaterialització. Les diverses performances d'Edvardsen configuren un corpus de treball on es pot rastrejar la investigació que ha desenvolupat durant l'última dècada, des d'una peça seminal com *Private Collection* (2002), on la ballarina i coreògrafa s'endinsa en el món dels objectes i la seva presència en escena. En aquesta obra primerenca, la relació amb els objectes ja posa de manifest la seva capacitat de transformació a través d'un joc d'absències i presències. Edvardsen porta a l'extrem aques-

ta investigació en dues peces de la trilogia que va produir entre 2011 i 2015: *Black* i *No Title*. Són obres on qui juga amb els objectes és el llenguatge, i la presència de l'artista a l'escena altera l'espai real. El poder performatiu de les paraules en aquest cas no sols fa coses, sinó que les convoca en la seva aparició i desaparició. Si en aquestes peces l'activació de la imaginació dels espectadors i el text desmaterialitzat fet orallitat són fonamentals, a *Oslo* (2017) qui desapareix és la performer, per tal de concentrar tota la presència espacial en el text i en altres múltiples veus. A més d'aquestes performances, en el marc d'*Idiorítmies* es presentarà una selecció de les peces videogràfiques d'Edvardsen, juntament amb algunes de les seves publicacions, a l'atri del museu.

En paral·lel a les presentacions del treball de Mette Edvardsen i més relacionat amb la idea d'idiorítmia, el programa s'obre amb un concert de Luke Fowler i Richard Youngs, que exploren a l'escenari una mena de diàleg musical a partir de l'experimentació amb diversos gèneres i instruments inventats.

En el desenvolupament d'aquest programa és tan important la desmaterialització com la construcció o recreació d'altres imaginaris a través de les paraules i de la invocació d'altres éssers, des de Mercedes Azpilicueta i el seu treball *Ye-gua, Ye-ta, Yu-ta* (2015-2017) i la seva col·laboració amb el cor del museu Decòrum en la «investigació deshonest» sobre textos del poeta argentí Néstor Perlongher; el recital analíric *Jinete Último Reino Frag. 3* (2017) de María Salgado i Fran MM Cabeza de Vaca, que aprofundeix en les desobediències subjectives i que provoca l'emoció que mou la paraula; o *Fino Fantasma* (2015-2017) de Naurus Ramírez-Figueroa, que a través d'una peça subtil ens parla de la vida més enllà de la mort, una mena de viatge cap a la materialització del que ja no existeix.

Programa comissariat per **Soledad Gutiérrez**, directora de CentroCentro, i **Pablo Martínez**, cap de Programes del MACBA.

Programa de performances

28 d'abril, 2, 3, 4 i 5 de maig de 2018

Diversos espais

Del 28 d'abril al 5 de maig, una selecció de treballs editorials i videogràfics de Mette Edvardsen estarà disponible per a consulta a l'atri del museu.

DISSABTE 28 D'ABRIL

18.30 H

ATRI MACBA

Luke Fowler i Richard Youngs Concert

El programa d'aquest any s'obre amb un concert a duo entre l'artista, cineasta i músic Luke Fowler i el músic experimental Richard Youngs: un concert-performance en què tots dos posen en pràctica en directe una mena d'idiorítmia on es barregen la música electrònica de Fowler i l'obertura creativa de Youngs. En els seus concerts exploren la potència de l'element lúdic a través de diversos gèneres musicals, atesa la seva formació heterogènia que va de la música clàssica en piano i guitarra a l'experimentació amb el punk-rock i tota una varietat de pràctiques travessades pel D.I.Y.

Luke Fowler ha desenvolupat una pràctica que és alhora individual i col·laborativa, poètica i política, estructural i documental, d'arxiu i profundament humana. Posant l'èmfasi en comunitats, pensadors que miren enfora i la història de l'esquerra, les seves pel·lícules en 16 mm giren entorn dels moviments alternatius a Gran Bretanya, des de la psiquiatria fins a la fotografia, la música o l'educació. Treballa regularment amb artistes del so com Toshiya Tsunoda, Lee Patterson, Mark Fell, Eric La Casa, Jean Luc Guionnet, Marcus Schmickler, John Chantler i Richard McMaster.

Richard Youngs ha conviscut amb la música tota la vida. Va descobrir el poder de la forma artística aporrintant el piano familiar quan era un nen enrabiad de cinc anys. Durant els 45 anys següents, ha intentat utilitzar el mateix poder experimental, lúdic i ingenu en els seus directes i en les seves 140 gravacions. Adoptant tècniques d'enregistrament de guerrilla, es regeix per l'ètica independent del D.I.Y. Procura no repetir-se i cada vot de confiança és una expressió del seu caràcter essencialment jove (*Youngs-ness*).

Imatge cortesia de Luke Fowler i Richard Youngs

Dora García

Projecció de *Segunda Vez* i col·loqui posterior amb Dora García, Marla Jacarilla i Victoria Pérez Royo

Segunda Vez és una pel·lícula i un projecte d'anàlisi que, partint de la figura de l'autor, crític, artista i psicoanalista Oscar Masotta (Buenos Aires, 1930 – Barcelona, 1979), parla de l'art, la política i la psicoanàlisi. En l'àmbit de l'art, fa referència a la performance, la repetició i l'esdeveniment o acció. En l'àmbit polític, se centra en la complexa posició de l'artista en un context polític d'emergència que apel·la a l'acció. En l'àmbit psicoanalític, al·ludeix a un mètode, una forma de transmissió de coneixement que permet donar respostes complexes però eficaces als problemes complexos plantejats pel llenguatge, el cos i la memòria.

Aquest projecte compta amb el suport, entre d'altres, de l'Oslo National Academy of the Arts, Kunstmuseum Trondheim, Norwegian Artistic Research Programme.

Dora García, Segunda Vez, 2018, 94 min, video, color, en castellà, euskera, francès i anglès, subtítols en castellà, Bèlgica/Noruega.

Dora García és artista i investiga els paràmetres i les convencions de la presentació de l'art, la qüestió del temps –real i fictici– i els límits entre representació i realitat. S'ajuda de diversos suports per generar contextos en què l'esquema tradicional de comunicació –emissor-missatge-receptor– queda alterat, cosa que modifica la relació tradicional entre l'artista, l'obra i l'audiència. El 2011 va ser representant d'Espanya a la Biennal de Venècia amb el projecte *Lo inadecuado* i a la 56 edició, de 2015, hi va presentar el projecte de performance i instal·lació *The Sinthome Score*.

Marla Jacarilla és artista visual, escriptora i crítica cinematogràfica. Editora de la revista de crítica i anàlisi cinematogràfica *Contrapicado*. Ha col·laborat en diverses publicacions sobre cinema i art com *Caiman Cuadernos de Cine*, *A* Desk*, *Cortosfera* o *Miradas de Cine*. Entre les seves exposicions individuals, destaquen *Posibilidad y palabra* (Twin Gallery, Madrid, 2017) o *Acotaciones tras la cuarta pared* (La Capella, Barcelona, 2013).

Victoria Pérez Royo és professora d'Estètica i Teoria de les Arts (UZ), codirectora del màster en Pràctica Escènica i Cultura Visual (UCLM, Museo Reina Sofía), investigadora d'ARTEA i professora convidada en diversos programes internacionals de recerca basada en la pràctica. Els seus dos últims llibres publicats són *Componer el plural. Cuerpo, escena, política* (2016), amb Diego Agulló, i *Dirty Room* (2017), amb Juan Dominguez.

Dora García, *Segunda Vez* (fotograma), 2018.
Cortesia d'Auguste Orts i Dora García

Mette Edvardsen

Private Collection (2002), Black (2011)

A *Private Collection*, Mette Edvardsen entra en el món dels objectes. Els objectes quotidians i el cos humà s'interrelacionen en el temps i l'espai, i proposen una subjectivació/objectivació simultània. En aquesta obra Edvardsen explora la seva pròpia capacitat de presència/absència i de transformació, i expandeix el món dels objectes a força d'endinsar-s'hi. La performance *Private Collection* marca l'inici d'una llarga investigació en el treball d'Edvardsen sobre els objectes i el seu potencial en connexió amb el text i la veu.

Black és un solo de performance sobre fer aparèixer coses. L'espai és buit, no hi ha res. A través de la paraula parlada i el moviment, però, es farà visible tot un món en el qual la performer és la mediadora entre el públic i el que hi ha allà. Es tracta d'un joc en el temps i l'espai on només el cos és present físicament, un cos que executa accions i manipula objectes invisibles, intentant salvar l'abisme entre el pensament i l'experiència, entre l'aquí i l'allà. *Black* explora el potencial del cos com a eina de transmissió per esperonar la imaginació del públic.

Mette Edvardsen és una coreògrafa i performer que treballa en l'àmbit de les arts performatives. Malgrat que algunes de les seves obres exploren altres mitjans o formats, com el vídeo, les publicacions i l'escriptura, el que interessa Edvardsen és la seva relació amb les arts performatives com a pràctica i situació. Establerta a Brussel·les des de 1996, ha treballat com a ballarina i performer per a diverses companyies i projectes, i des de 2002 desenvolupa la seva pròpia obra. Ha presentat la seva obra internacionalment i en paral·lel continua realitzant projectes amb altres artistes. El 2015 es va inaugurar al teatre Black Box d'Oslo una retrospectiva del seu treball. Actualment és investigadora a l'Oslo Arts Academy.

Mette Edvardsen, *Private Collection*, 2002.
Foto: Ilse Joliet

Mercedes Azpilicueta i Decòrum Bestiary of Tonguelets (2018)

Bestiary of Tonguelets és un projecte produït per Villa Vassiliev / Pernod Ricard Fellowship 2017, París. A través d'una «investigació deshonesta» desenvolupada al llarg de gairebé un any, es van abordar diverses figures i trajectòries de la història de l'art des d'una perspectiva transfeminista i decolonial que posa el focus en les polítiques del cos, la reinvençió dels sentits i la deformació del llenguatge. Entre els referents del projecte podem esmentar la sèrie de tapissos medievals *La Dame à la licorne*; l'acció *Dissolution dans l'eau* (1978) de l'artista conceptual Lea Lublin; el poema «Cadáveres» (1981) de Néstor Perlongher i el seu estil literari «neobarroso rioplatense»; el concepte de subjectivitat antropofàgica de Suely Rolnik i les tècniques sensorials A.S.M.R. Aquesta constel·lació de referents va inspirar una sèrie de treballs –encara en procés– com ara una pel·lícula, un guió per a una performance i una col·lecció d'objectes-peces que proposen altres maneres de ser i de fer plegats.

Mercedes Azpilicueta, *Bestiary of Tonguelets*, 2017. Villa Vassiliev / Pernod Ricard Fellowship, París.
Foto: Hélène Harder

Dins el programa d'Idioritmies Mercedes Azpilicueta (més info p. 9) treballa al costat de Decòrum, el cor amateur que té lloc al MACBA, per activar una part del guió *Bestiary of Tonguelets*, concentrant-se en el poema «Cadáveres» (1981) de Néstor Perlongher. A través d'exercicis vocals que permetin indagar en conceptes com el maltraduir, l'unison i, sobretot, la dissonància, miraran d'implementar aquestes investigacions i inconsistències com a eines productives dins d'un desenvolupament col·lectiu.

Decòrum sorgeix d'un projecte iniciat al MACBA centrat en la possibilitat d'activació d'un grup amateur, un cor permanent al museu per al desenvolupament d'accions que, sota la direcció de Jorge Dutor i Guillem Mont de Palol, treballa amb la voluntat de generar vincles des de l'afició i intercanviar coneixements i pràctiques. Participen en aquesta acció: Sissi Ayala, Itxaso Corral Arrieta, Sonia Escachuela, Beatriz Escudero, Meritxell Esteban Janot, Manuel Peguero, Pepón Prades, Alba Rihe i Josefina Rozenwasser.

Naufus Ramírez-Figueroa Fino Fantasma (2015-2017)

Fino Fantasma va tenir lloc el 12 de juliol de 2017 a la Casa do Povo, São Paulo. Ramírez-Figueroa va disposar un arranjament de llums fluorescents i al voltant de les barres il·luminades, hi va organitzar agrupacions d'objectes: espelmes, puros, gerros plens de roses blanques (acabades de comprar als venedors de flors del cementiri de la ciutat) i bols d'aigua, rom, perfum i mel, tots escollits pel seu paper en l'espiritisme. El seu fundador, Allen Kardec (1804-1869), el va definir com «una ciència dedicada a la relació entre els éssers incorporis i els éssers humans». L'espiritisme es fonamenta en la idea que els esperits immortals viatgen d'un cos a un altre durant diverses vides per millorar, tant moralment com intel·lectualment. Aquesta migració de l'esperit és sempre cap endavant i habitant cossos humans (cosa que la distingeix de la reencarnació, per exemple).

Naufus Ramírez-Figueroa, *Fino Fantasma*, 2017. If I Can't Dance, I Don't Want To Be Part Of Your Revolution a Casa do Povo, São Paulo, 12 juliol 2017. Foto: Susan Gi

Naufus Rodríguez-Figueroa va fer un màster en Belles Arts a l'Institut d'Art de Chicago el 2008 i va completar un programa d'investigació de postgrau a l'Acadèmia Jan van Eyck de Maastricht. Ramírez-Figueroa ha organitzat espectacles i exposicions individuals en nombroses institucions, entre les quals destaquen Gasworks i Tate Modern a Londres, CAPC musée d'art contemporain de Bordeus, Museum Haus Esters, Krefeld, i Kunsthalle Lissabon, Lisboa. També va participar en la 10a Biennial de Gwangju (2014), la 13a Biennial de Lió (2015), la 32a Biennial de São Paulo (2016) i la 57a Biennial de Venècia (2017).

En aquest cas, l'activació de *Fino Fantasma* anirà a càrrec de Carme Torrent amb la participació dels performers Victoria Macarte, Pepón Prades, Dani Méndez Piña.

Carme Torrent estudia arquitectura a la Universitat de Barcelona mentre treballa en diversos estudis, entre d'altres el de l'arquitecte Enric Miralles. Paral·lelament desenvolupa la seva activitat en l'àmbit de la dansa, on també realitza projectes amb altres artistes i interpreta peces d'altres coreògrafs, entre els quals destaquen Min Tanaka, Carmelo Salazar i Xavier Le Roy. El treball de Carme Torrent està implicat en processos d'aprenentatge, investigació i creació. Una part important de la seva obra s'inscriu en l'exploració del potencial dels llocs com a dispositius coreogràfics.

Mercedes Azpilicueta

Ye-gua, Ye-ta, Yu-ta (2015-2017)

En forma de declamació, Mercedes Azpilicueta recita en un argot del castellà rioplatenc més de 400 insults dirigits a les dones a l'Argentina. A manera d'exorcisme antropofàgic, la pronunciació de cada insult es desmembra fonèticament fins al punt que es torna un cant. Així, el significat pejoratiu de cada insult es transmuta vocalment i adquireix un nou valor. Per a l'espectador, el guió no sembla que es compongui d'insults, ja sigui perquè molts són en argot o lunfardo o perquè la manera de pronunciar les paraules fa molt difícil connectar-les amb el seu significat habitual. La performance es desenvolupa com un continuïum i oscil·la entre el guió i la improvisació. El públic es troba amb una peça vocal de vegades tragicòmica, que convida a reflexionar sobre la gramàtica de la desigualtat i com esdevé còmplice subtil de l'agressió verbal: violència de gènere invisible però manifesta en la nostra oralitat quotidiana.

Mercedes Azpilicueta és una artista visual i de performance establerta als Països Baixos. Desenvolupa projectes des d'un enfocament transdisciplinari que explora les qualitats afectives del llenguatge i la veu, la dimensió política del desig femení i les connexions entre performativitat, glocalització i resistència. Va ser resident a la Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam (2015-2016). Té un màster en Belles Arts per l'Institut d'Art Holandès / ArtEZ, Arnhem, i es va graduar en Belles Arts a la Universidad Nacional de las Artes, Buenos Aires, on també va realitzar el Programa d'Artistes de la Universidad Torcuato Di Tella. El 2017 va rebre la Pernod Ricard Fellowship atorgada per Villa Vassiliev, París.

Mercedes Azpilicueta, *Ye-gua, Ye-ta, Yu-ta*.
Foto cortesía de la artista

Mette Edvardsen

No Title (2014)

No Title és una exploració de les connexions entre el llenguatge, la realitat i l'espai, de la manera en què es desdibuixen la imaginació i la memòria. És un treball sobre les coses i com les coses poden ser presents i absents alhora, i el fet que allò que defineix aquests estats és canviant. *No Title* tracta del que ha desaparegut i del que resta, de la consciència que res no és permanent ni dura per sempre; de tot allò que ha desaparegut abans d'hora i d'aquelles coses que no desapareixen gairebé

mai. Reflexiona sobre què és i com es crea una peça, què pot fer, per a què serveix, quins són el seu poder i els seus límits; sobre l'abisme entre el món i les idees que en tenim, l'abisme insalvable entre el pensament i l'experiència, entre l'aquí i l'allà. *No Title* és una escriptura en l'espai, una escriptura que és alhora additiva i sostractiva. És una escriptura que traça i esborra, que avança i s'atura, que es fixa en coses que no hi són i recupera allò que ha omplert el buit que han deixat.

Mette Edvardsen, *No Title*, 2014.
Foto: Massimiliano Donati

Vermut-conversa amb Mette Edvardsen i els comissaris d'*Idiorítmies*, Soledad Gutiérrez i Pablo Martínez

Soledad Gutiérrez
Foto: La fotográfica

Pablo Martínez
Foto: Miquel Coll

Nina Power

Conferència: conflicte,
compassió, compromís

En aquesta conferència examinarem críticament els discursos i les pràctiques que circulen a l'interior, al voltant i al defora de les institucions i individus. Com podem trobar un bon model per viure i treballar conjuntament que reconegui les complexitats i els conflictes de la vida institucional, personal, pública i po-

lítica? A partir del treball de Sarah Schulman i Jo Freeman sobre la noció d'«insociable sociabilitat» d'Immanuel Kant i sobre les teories de l'amistat i els debats de l'organització sindical, intentarem explorar com podem conïure i treballar plegats malgrat la fragilitat i la violència que hi ha al nucli de tota vida social.

Nina Power és crítica cultural, teòrica social i catedràtica de Filosofia a la Universitat de Roehampton, Londres. És autora de *One Dimensional Woman* i ha escrit extensament sobre feminisme, activisme i estructures de treball i de cures. La seva obra s'ha publicat en revistes i diaris com *The Wire*, *frieze* i *The Guardian*.

Escolta les converses amb Nina Power, María Salgado i André Lepecki a Ràdio Web MACBA

Mette Edvardsen Oslo (2017)

Amb aquesta nova peça, Edvardsen continua el procés d'escriptura que ha desenvolupat en treballs anteriors. La trilogia *Black* (2011), *No Title* (2014) i *We to be* (2015) explorava les possibilitats i els límits del llenguatge i com això s'expandeix en l'espai real. L'accés a la imaginació es produïa gràcies al llenguatge, i la proximitat al públic es desenvolupava a través de l'escriptura. *Oslo* busca una altra manera de generar presència i imaginació, on la performer en escena no és l'únic element essencial en relació amb el que està passant. Aquesta vegada l'escriptura es propaga per tot l'espai del teatre, multiplicant les veus, les accions, els moments, les imaginacions... Les coses i els éssers.

* Amb la participació del Cor Oslo, especialment format per a *Idioritmies* sota la coordinació de Maitane Beaumont, soprano i violista que combina la participació i col·laboració en projectes artístics diversos amb la seva tasca docent al Conservatori del Liceu i a la Universitat de Barcelona.

María Salgado i Fran MM Cabeza de Vaca, *Jinete Último Reino Frag. 3*, 2017. Foto: Jorge Mirón

María Salgado i Fran MM Cabeza de Vaca *Jinete Último Reino Frag. 3* (2017)

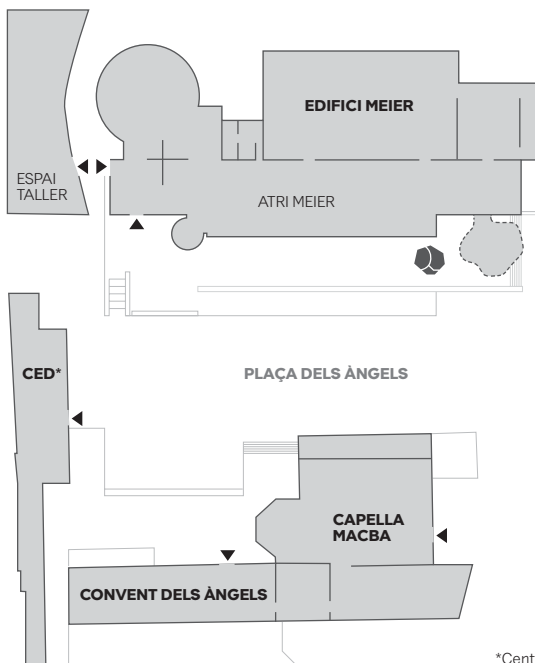
Jinete Último Reino és el nom d'una zona d'investigació audiotextual entorn del desig, la repressió, la norma, la revolta subjectiva i l'alegria compartida per les subcultures de la nit, que María Salgado i Fran MM Cabeza de Vaca van iniciar el gener de 2017. *Frag. 3* és la primera de les tres obres escèniques en què es desenvolupa aquest projecte. És un concert líric i un recital analíric. És una obra audiotextual. És una proposició de distorsió, desviament i emocions, que parla del que cal fer-se a dins per dir que sí i que no a la contra de la desproporció de mandats que ens ordenen en el context d'un replegament reaccionari com el que estem vivint. *Frag. 3* parla de la nit de tota mena, és a dir, d'allà on les coses canvien de forma per no tornar a ser iguals al matí. Un genet que no és genet: és l'efecte de la resistència a la plana, l'experiència de guanyar cabre-hi al descomunal món que mira de descobrir-nos, res que duri gaire sense pena ni sense risc i, tanmateix, esperem que no desaparegui.

María Salgado i Fran MM Cabeza de Vaca treballen junt(e)s a Madrid des de l'any 2012, a partir d'una idea d'audiotext com a intersecció entre la poesia, el llenguatge, l'art sonor, la música i la performance. La zona de recerca titulada *Hacia un ruido* (2012-2016), que va enfocar el cicle de desobediència política iniciat el 2011, va donar lloc a autoedicions gràfiques de pòsters i pamflets, un llibre publicat per l'editorial Contrabando, un disc llançat pel segell Ruido Sisterhood, una peça instrumental per a l'ensemble Vertixe Sonora, una instal·lació sonora de dos mesos de durada i un recital híbrid que va girar per llocs tan diversos

com l'Espacio Naranjo i el Teatre Valle Inclán de Madrid, les Picnic Sessions del Centro de Arte Dos de Mayo de Móstoles, el festival ZEMOS 98 de Sevilla, 16 Beaver de Nova York, Hangar de Barcelona, l'espai El Arsenal de Còrdova i el LARVA de Guadalajara (Mèxic). *Jinete Último Reino*, la zona d'investigació sobre desobediència subjectiva en la qual actualment estan immersxs, té l'origen en una peça instrumental per a oboè i dispositiu electrònic interpretada l'any 2013 per l'Smash Ensemble i publicada com a partitura dins la col·lecció Present Tense Pamphlets. *Frag. 3* ha estat presentat en un concert híbrid al C3A de Còrdova, en el programa *El porvenir de la revuelta* al Madero de Madrid, i a l'audiotext Negro (RSRJ RJS), publicat per Radio Reina Sofia el desembre de 2017.

Planta 0

*Centre d'Estudis i Documentació

PROGRAMA

Ds. 28/4

Concert Luke Fowler i Richard Youngs

Entrada gratuïta

Dc. 2/5

**Projecció i col·loqui Dora García,
María Jacarilla i Victoria Pérez Royo**

Entrada única 3 €

Dj. 3/5

Performances Mette Edvardsen

Entrada conjunta 5 €

Dv. 4/5

**Performances Mercedes Azpilicueta,
Decòrum, Naufus Ramirez-Figueroa**

Entrada conjunta 5 €

Performance Mette Edvardsen

Entrada 5 €

Ds. 5/5

**Conversa Mette Edvardsen,
Soledad Gutiérrez i Pablo Martínez**

Entrada gratuïta

Conferència Nina Power

Entrada gratuïta

Performance Mette Edvardsen

Entrada 5 €

**Performance María Salgado i Fran MM
Cabeza de Vaca**

Entrada 5 €

INFO

Compra d'entrades a macba.cat

Abonament disponible per 20 €

Fes-te Amic del MACBA a partir de 15 € l'any.

Gaudeix de les visites comentades exclusives i de totes les activitats del programa.

Descobreix el programa d'Amics i els seus beneficis a macba.cat.

**MAC
BA**

Plaça dels Àngels, 1
08001 Barcelona
macba.cat

#diorritmias